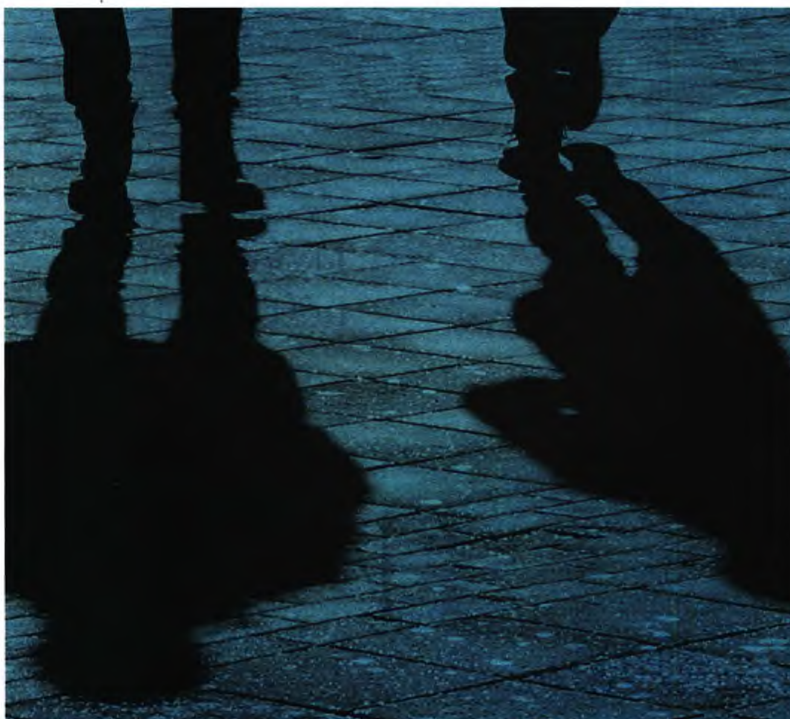

Το καινούργιο μου βιβλίο

Εκδόσεις

Αναζητώντας απαντήσεις

Μια ιστορία όπου το παρελθόν εισβάλλει στο παρόν και ξαφνικά τα καλά κρυμμένα οικογενειακά μυστικά φωτίζονται

Του ΜΑΝΟΥ ΚΟΝΤΟΛΕΟΝΤΑ

Το ξέρω ότι έχω τη φήμη ενός συγγραφέα που κάνει καθέτι που περνά από το χέρι του για να αποφύγει την όποια κατάταξη. Δεν έχει κανείς παρά να διατρέξει την εργογραφία μου για να διαπιστώσει ότι μέσα στα 45 τόσα χρόνια συνεχούς συγγραφικής παρουσίας έχω γράψει βιβλία για μικρά μα και μεγαλύτερα παιδιά, έχω γράψει «ενήλικα» (και πολύ μάλιστα) μυθιστορήματα και διηγήματα για μεγάλους, έχω γράψει και ιδιαίτερες ασυνήθιστα (για τα ελληνικά δεδομένα) μυθιστορήματα cross over.

Οποτε με ρωτά κάποιος γιατί μου αρέσει να κυκλοφορώ - πώς αλλιώς να το πω- ανάμεσα σε αναγνώστες και συνομιλητές μου και σε παιδιά και σε εφήβους, του απαντώ ότι απλώς γιατί την ίδια στιγμή που αισθάνομαι πως κατέχω την εμπειρία του ενήλικα, την ίδια, ή έστω την επόμενη, στιγμή με συναρπάζει το πάθος του εφηβικού και αμέσως μετά η ξαφνιασμένη ματιά ενός παιδιού. Τόσο απλό όσο και τόσο ασυνήθιστο.

Αλλά αυτός είμαι! Έτσι, λοιπόν, κι ενώ ο εγκλεισμός των τελευταίων ετών μου πρόσφερε την ηρεμία να ολοκληρώσω το ενήλικο μυθιστόρημά μου «Οι σκιές της Κλυταιμνήστρας», όπου ανίχνευα τις ματωμένες σχέσεις μάνας και γιου κάτω από τον ίσκιο της εξουσίας, αμέσως μετά αναζητώ τις αγχωμένες ανάσες εφήβων που αναζητούν την ταυτότητά τους.

Κι έτσι να-κι ενώ ο εγκλεισμός συνεχιζόταν- πώς άρχισα να συνθέτω το πλέον πρόσφατο cross over μυθιστόρημά μου - το «Ο άλλος».

Σκέφτηκα, λοιπόν, να γράψω ένα μυθιστόρημα με κε-

ντρικούς χαρακτήρες δυο νέους που θα είχαν γεννηθεί την ίδια μέρα μιας χρονιάς, που έμοιαζαν σαν δυο σταγόνες νερού, αλλά ποτέ δεν θα είχε τύχει να συναντηθούν... Μέχρι εκείνο το καλοκαίρι του 1990.

Και διάλεξα το 1990 γιατί λατάρησα να ζωντανέψω μια εποχή όπου ακόμα η τεχνολογία, αν και μέσα στην καθημερινότητά μας, εντούτοις δεν επηρέαζε τις ποικίλες διαπροσωπικές σχέσεις. Και θέλησα ακόμα να θυμηθώ τα τραγούδια εκείνων των χρόνων, τα ρούχα των νέων, τα στέκια τους, τα φλιπεράκια...

Μέχρι, λοιπόν, εκείνο το πρωινό, αυτά τα δυο παλι-καράκια δεν είχαν συναντηθεί. Κανείς δεν είχε προσέξει την καταπληκτική ομοιότητά τους. Κι άλλωστε ζούσαν σε δυο εντελώς διαφορετικούς κοινωνικά και οικονομικά κόσμους.

Αλλά συναντήθηκαν και έτσι όλη η έως τότε ζωή και του ενός, και του άλλου πήρε άλλη τροπή.

Αυτό, λοιπόν, ήταν το αρχικό πλάνο που σχεδίασα για το νέο μου cross over μυθιστόρημα και που πολύ γρήγορα συνειδητοποίησα, καθώς το έγραφα, ότι είχε να κάνει από τη μία με τη δύναμη των δεσμών αίματος και από την άλλη με το πώς το περιβάλλον επιδρά στη διαμόρφωση των χαρακτήρων του καθενός μας.

Τώρα πια που το ολοκλήρωσα, ξέρω ότι έγραψα μια ιστορία όπου το παρελθόν εισβάλλει στο παρόν και ξαφνικά τα καλά κρυμμένα οικογενειακά μυστικά φωτίζονται.

Παρ' όλα αυτά, οι δυο κεντρικοί ήρωές μου εξακολουθούν να κοιτάνε ο ένας τον άλλον και να ζητάνε μια απάντηση στο ερώτημα: ποιος είναι ο Ένας και ποιος ο Άλλος;

Δυο ιππότες*

Στάθηκε μπροστά σε ένα από τα φλιπεράκια.

«Κοίτα να μαθαίνεις!» πείραζε τον Βάιο, ενώ έριχνε το κέρμα του σε μια σχισμή.

Κι έτσι άρχισε το παιχνίδι με τα χρώματα, τους ήχους, την μιλία...

Οι εκφράσεις στο πρόσωπο του Φώτου θυμίζανε πεισιμωμένο παλαιστή, το σώμα του καθώς έγερνε πάνω από το μηχανήμα ήταν σαν να αναζητούσε τρόπο να ενωθεί μαζί του - άνθρωπος και μηχανή ένα πράγμα, μια ψυχή.

Ο Βάιος δεν άργησε να προμηθευτεί τα δικά του κέρματα από τον τύπο του μπαρ, το διπλανό φλιπεράκι ίσως και να του έκλεινε το μάτι - η πρόκληση και η πρόσκληση σε αυτόν και γι' αυτόν και μόνο.

Και στη συνέχεια οι φωνές και των δυο παιδιών, με την ίδια ένταση, κραυγές παρόμοιες, βγαίνανε από τα στόματά τους... Λέξεις επίθεσης, απειλησίας, θριάμβου, αναμονής... Όλες να περιγράφουν ένα πάθος.

Ο ιδρώτας πήρε να κυλά στα μέτωπα, οι μασχάλες αφήναν σκουρόχρωμα αποτυπώματα στα ρούχα και, στις καιριές στιγμές, όταν με μια και μόνη κίνηση η μπίλια ή θα απομακρυνόταν από την αδιαφάγη σπή ή θα εξαφανιζόταν στα σωθικά του μηχανήματος, τότε οι γλοιυοί γινόντουσαν σκληροί ως μαρμάρinhoι, κι όμως καταφέρνανε να κάνουν κίνηση προς τα εμπρός, κίνηση για να υποτάξουν το τέρας...

Δυο ιππότες και οι δρόμοι που θέλανε να εξουσιάσουν.

* Απόσπασμα από το μυθιστόρημα «Ο άλλος»

